

نامه‌فروش‌میرمیت

8

ที่ปรึกษา

นพ.อำพล จินดาวัฒนะ
นพ.อุกฤษฏ์ มิลินทางกูร

อำนวยการประสานงาน

นรีชา อัครวีระกุล
ณนุต์ มธุระพันธ์
จรินทร์ คงศรีจันทร์
นวินดา จัตหงษา

บรรณาธิการ

ยุทธนา วรณปิติกุล

ผู้เขียน

มหรรณพ โฉมเฉลา

ศิลปินกรรม และรูปเล่ม

สำนักพิมพ์ Organic Books

พิสูจน์อักษร

สมประสงค์ บุญผ่อง
ชนิษฐรัตน์ มีสพันธ์

ภาพปก

อเนชา สุขเกษม

จัดพิมพ์ และเผยแพร่โดย

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.)
ชั้น 2 อาคาร 88/37 ติวานนท์ 14 ตำบลลาดชะ้วิน อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0-2590-2304 โทรสาร 0-2590-2311
เว็บไซต์ www.nationalhealth.or.th

คำนิยม

ถ้าถามว่าหากจะเปลี่ยนแปลงโลกไปสู่โลกแห่งการอยู่ร่วมกันด้วยสันติระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติแล้ว อะไรสำคัญที่สุด คำตอบอาจจะมีหลากหลาย แต่คงจะไม่ลงตัวถ้าไม่ใช่การมี **“หัวใจของความเป็นมนุษย์”**

ไม่มีสัตว์ชนิดใดที่สามารถทำลายโลกได้ เพราะสัตว์อยู่ตามธรรมชาติ ธรรมชาติไม่ทำลายธรรมชาติ แต่มนุษย์เป็นสัตว์ที่ผิดธรรมชาติได้ จึงทำลายโลกได้ มนุษย์มีความโลภมากผิดธรรมชาติ และสามารถคิดเทคโนโลยีที่ขยายความโลภให้มากยิ่งขึ้นไม่มีที่สิ้นสุด เทคโนโลยีที่วุ่นวายนั่นคือเงิน ในขณะที่อาหารเป็นของจริง แต่เงินไม่ใช่ของจริง ลองนึกภาพดูว่าจำนวนเงินนั้นเราสามารถเติมตัวเลขเพิ่มเข้าไปเท่าไรก็ได้ เช่น

๑๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐...เติมไปจนสุดขอบฟ้าเลยก็ได้ แสดงว่ามันไม่ใช่ของจริง แต่เป็นมายาคติที่มายายความโลภออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

เมื่อมนุษย์มาถือการพัฒนาที่เอาเงินเป็นตัวตั้ง ก็เท่ากับเอาความโลภอันไม่มีที่สิ้นสุดเป็นตัวตั้ง การพัฒนาแบบนี้จึงไปทำลายทรัพยากรนานาชนิดเพื่อเปลี่ยนให้เป็นตัวเลขให้มากขึ้นๆ โลกจึงถูกทำลายมากขึ้น ระบบวัฒนธรรมและระบบกวนการอยู่ร่วมกันจนวิกฤติและเครียดไปหมด จนไม่มีทางออกด้วยการ **“พัฒนา”**

แต่มนุษย์ก็มีธรรมชาติที่วิเศษสุดอยู่อย่างหนึ่ง ตามคำว่า **“มนุษย์”** นั้นเอง มนุษย์แปลว่าจิตใจสูง มนุษย์ต่างจากสัตว์ตรงที่มีจิตใจสูง

จิตใจสูง หมายถึง จิตใจที่เห็นแก่คนอื่นและสิ่งอื่นอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะอย่างนี้ มนุษย์จึงมีความดีที่สามารถทำเรื่องดีได้สูงที่สุด เนื่องจากความดีสุดๆ นี้เป็นศักยภาพในความเป็นมนุษย์เท่านั้น เราจึงเรียกกันว่า "หัวใจของความเป็นมนุษย์" ทุกคนเคยสัมผัสหัวใจของความเป็นมนุษย์มาด้วยกันทุกคนและรู้ว่ามันให้ความรู้สึกที่อบอุ่นและเป็นสุขอย่างล้ำลึกเพียงใด

ในกระแสรองอารยธรรมวัตถุนิยม บริโภคนิยม เงินนิยม ก็ยังมีเรื่องดีดี หรือเรื่องที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์อยู่ในทุกพื้นที่ เพราะมันเป็นธรรมชาติอีกด้านหนึ่งของมนุษย์ ถ้าเราบันทึกเรื่องราวดีดีมาเผยแพร่กัน มนุษย์ก็จะมีความสุขและมีกำลังใจมากขึ้น ความสุขและความดีเป็นเรื่องที่ระบาดได้ สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) พยายามเคลื่อนไหว "สังคมไทยหัวใจมนุษย์" และพยายามส่งเสริมให้มี "ธนาคารของเรื่องราวดีดี" หวังว่าเรื่องราวดีดีเล่มนี้ จะเข้าไปสัมผัสส่วนลึกในจิตใจของผู้คนอย่างกว้างขวาง ด้วยสัมผัสส่วนลึกในจิตใจเท่านั้น ที่จะช่วยให้โลกงดงามน่าอยู่

ศ.นพ.ประเวศ วะสี

คำนิยม

แม้เราจะเพียรพยายามสร้างและรณรงค์ ส่งเสริม "สังคมแห่งสุขภาวะ" ในรูปแบบต่างๆ มากมายเพียงใด แต่สังคมแห่งสุขภาวะที่แท้จริง ย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้ หากมนุษย์ซึ่งเป็นผู้ขับเคลื่อนสังคมปราศจากเสียซึ่ง "หัวใจของความเป็นมนุษย์" หรืออาจสรุปคร่าวๆ ได้ว่า "คนที่มีคุณงามความดีอยู่ในหัวใจ" ย่อมมีจิตสำนึกห่วงใยทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น สรรพชีวิตทั้งมวล และสิ่งแวดล้อม และเมื่อบุคคลผู้หนึ่งลงมือกระทำใดๆ เขาก็จะกระทำอยู่บนพื้นฐานของการไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ทุกคนและทุกสิ่งเหล่านั้น

เมื่อราวต้นปีที่ผ่านมานี้ คณะนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ได้เผยแพร่ผลการวิจัยในวารสารการแพทย์บริติช เมดิคัล มีเนื้อหาสำคัญสรุปได้ว่า จากการศึกษาพฤติกรรมกลุ่มตัวอย่างกว่า 4,700 คน เป็นเวลา 20 ปี พบว่า "ความสุข" สามารถติดต่อบรรลุแก่บุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งได้ ด้วยการได้รับทราบเรื่องราวและพบเห็นบุคคลที่มีความสุข และเมื่อบุคคลหนึ่งได้เข้าไปอยู่ในเครือข่ายแห่งความสุขแล้ว เขาก็จะทำให้เพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง และคนใกล้ชิด มีโอกาสที่จะมีความสุขเพิ่มขึ้นไปด้วย เพราะภาวะทางอารมณ์ของคนเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวเราเพียงคนเดียว แต่ยังเกี่ยวพันกับการกระทำ และ ประสบการณ์ของผู้อื่นด้วย ไม่ว่าจะ เป็นบุคคลที่เราเกี่ยวข้องกับโดยตรง หรือไม่ได้อุปการะ เป็นการส่วนตัวก็ตาม ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าความสุขเป็นโรคติดต่ออย่างหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ “หัวใจของความเป็นมนุษย์” ก็น่าจะเป็นโรคติดต่อได้เช่นกัน และเรื่องราวที่ดีที่สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) ได้รวบรวมไว้ในหนังสือเล่มนี้ รวมถึงอีกหลายเรื่องราวที่รวบรวมไว้ในนิตยสารเรื่องราวดีแห่งชาติ ก็น่าจะช่วยทำให้ “หัวใจของความเป็นมนุษย์” ติดต่อแพร่ขยายไปยังคนไทยทุกคนได้อย่างกว้างขวาง และเมื่อนั้น ก็คงจะกล่าวได้เต็มปากเต็มคำว่า “สังคมไทยคือสังคมแห่งสุขภาวะ”

นพ.มงคล ณ สงขลา

ประธานคณะกรรมการบริหารยุทธศาสตร์
การสร้างสังคมสุขภาวะที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์

คำนำ

การเปลี่ยนแปลง - วัลย์อดิตแห่งปี 2551

แท้จริงแล้วการเปลี่ยนแปลงคือสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาแห่งการดำรงอยู่ของมนุษยชาติ ภายใต้นามที่อาจเรียกได้ว่า “การพัฒนา”

นับแต่ที่มีการพัฒนาเกิดขึ้น วิถีชีวิตของมนุษย์ยิ่งออกห่างจาก “ธรรมชาติ” อันเป็นต้นกำเนิดของชีวิตและวัฒนธรรมมากขึ้นทุกที จนทำให้ “ธรรมชาติแห่งหัวใจของความเป็นมนุษย์” เริ่มเปลี่ยนแปลงไป

.....

ธรรมชาติแห่งความเคารพและเกรงกลัวในปรากฏการณ์ธรรมชาติ เปลี่ยนไปเป็นความมั่นใจและความหวังการที่จะเข้าควบคุมธรรมชาติ

ธรรมชาติแห่งความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และช่วยเหลือแบ่งปันระหว่างเพื่อนมนุษย์ เปลี่ยนไปเป็นการค้ากำไรและเอารัดเอาเปรียบ

ธรรมชาติแห่งการดำรงอยู่ด้วยความเรียบง่าย เพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ ฟังเพลงและต่างตอบแทนกับธรรมชาติ เปลี่ยนไปเป็นการผลิตด้วยเทคโนโลยีทันสมัยที่คำนึงถึงปริมาณมากกว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมและสรรพชีวิต

ธรรมชาติแห่งการมองเห็นความงามของเขา ป่าไม้ ลำธาร หิ้งฟ้า ฯลฯ ในฐานะของทรัพยากรเพื่อส่วนรวม เปลี่ยนไปเป็นการครอบครองและตีมูลค่าในรูปของตัวเงิน

.....

ท้ายที่สุดแล้ว ความเปลี่ยนแปลงที่มีเศรษฐกิจและเงินเป็นตัวตั้งกลับนำสังคมมนุษย์ไปสู่ผลกระทบมากมาย

ป่าไม้ที่ลดลง มลพิษที่เพิ่มขึ้น ภัยธรรมชาติที่รุนแรง การขาดแคลน
อาหารและแหล่งน้ำ
ความล้มเหลวของชุมชน ความเจ็บป่วย ความเหลื่อมล้ำทางสังคม
หนี้สินท่วมหัว ฯลฯ
มนุษย์ทุกคนล้วนได้รับผลกระทบนี้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
เพราะตระหนักถึงผลกระทบอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งหลาย ทั้ง
ปวง

จึงมีผู้คนกลุ่มเล็กๆ หลากหลายกลุ่ม ได้เริ่มต้นการเปลี่ยนแปลง
อีกครั้ง บนแนวทางของการกลับคืนสู่ธรรมชาติให้มากที่สุด

เช่นเดียวกับผู้คนจากทุกภาคส่วนในสังคมไทยที่มีส่วนร่วมในการร่าง
“พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550” เพื่อมุ่งหวังให้เป็นกฎหมายที่เป็น
เครื่องมือ กลไกในการเชื่อมประสานและขับเคลื่อนสังคมไทยไปสู่ “สังคมสุขภาวะ”

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) ได้ดำเนิน “โครงการ
ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การสร้างสังคมสุขภาวะที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์”
ขึ้น โดยเล็งเห็นว่า สังคมสุขภาวะที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์นั้นต้องอาศัย
การพัฒนาประเทศอย่างสมดุล ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมควบคู่กันไป ภายใต้
บริบทของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง รวมถึงการสร้างการมีส่วนร่วมจาก
กัลยาณมิตรทุกภาคส่วนในสังคม เข้ามาร่วมขับเคลื่อนด้วยหัวใจของความเป็น
มนุษย์เป็นพื้นฐาน

ด้วยยุทธศาสตร์ของโครงการ ที่มุ่งเน้นการพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้
ร่วมกัน พัฒนาระบวนการสร้างและจัดการความรู้ที่เน้นในทางสร้างสรรค์
สิ่งดีงามให้เกิดขึ้น โดยผ่านกระบวนการสื่อสารทางสังคมและนำไปสู่ค่านิยมใหม่
ของสังคม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดนโยบายสาธารณะที่เอื้อต่อการพัฒนาไปสู่สังคมสุข
ภาวะที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์

.....

จากผู้พยายามควบคุมธรรมชาติ จึงเปลี่ยนมาเป็นผู้เรียนรู้ เข้าใจ
และยอมรับในความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ
จากผู้ชาย จึงเปลี่ยนมาเป็นผู้ให้
จากมุ่งค้ากำไรสูงสุด จึงเปลี่ยนมาเป็นการพึ่งพานรากฐานของ
ความหวังยึดต่อชีวิตและสังคม
จากที่เคยทำงานเพื่อเงินและการดิ้นตัวไปสู่สถานภาพที่ (คิดว่า) สูงขึ้น
จึงเปลี่ยนมาสนใจต่อเพื่อนมนุษย์และผู้ด้อยโอกาสในสังคม เคาะพิกัด
ในฐานะเพื่อนมนุษย์

.....

เมื่อการเปลี่ยนแปลงนำผู้คนให้คืนกลับมาสู่การเป็น “มนุษย์ที่มี
หัวใจของความเป็นมนุษย์” อีกครั้ง “เรื่องราวที่ดี” มากมายที่กระจายตัวเกิดขึ้น
ณ มุมเล็กมุมน้อย ทั่วไทย ทั่วโลก จึงเริ่มปรากฏขึ้น

เรื่องราวที่ดีชิ้นหนึ่งจะนำมาเก็บไว้ใน “ธนาคารข้อมูลเรื่องราวดี
ดีแห่งชาติ” ซึ่งจะป็นฐานข้อมูลเพื่อประโยชน์ของสาธารณะเพื่อให้เกิดการ
แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในวงกว้าง เป็นการสร้างเสริมกำลังใจให้แก่ผู้คนที่มุ่งมั่นใน
การสร้าง “สังคมที่ต้องการ” และที่สำคัญ เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้คนอีก
กลุ่มหนึ่งที่กำลังมุ่งมั่นในสิ่งเดียวกัน

เมื่ออ่าน “เรื่องราวที่ดี” ในหนังสือเล่มนี้จบลง คุณอาจค้นพบว่า ...
ท้ายที่สุดแล้ว สุตท้ายของการเปลี่ยนแปลง จะนำพาผู้คนกลับคืนสู่
ธรรมชาติ

สู่การมองเห็นคุณค่าของทุกสรรพสิ่งด้วยหัวใจ
อันเป็นหัวใจที่แท้จริงของความเป็นมนุษย์
และเป็นความหมายที่แท้จริงของการพัฒนา

นพ.อำพล จินดาวัฒนะ
เลขาธิการคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สารบัญ

วิกฤติไข้เลือดออก วิกฤติที่หมันเป็นโอกาส	15
เหล่า อสม.ผู้แข็งขัน อาสาสมัครผู้อุทิศตน	19
บ้านร้อนเด็กก็ร้าย	27
งานวิจัยที่ดอกเตอร์ทำไม่ได้	31
สภาเด็กและเยาวชน เด็กก็มีปากเสียง	35
โครงการสายใยรักครอบครัว กอดกันไว้ให้หัวใจอบอุ่น	37
ชมรมแก้ไขปัญหาลังคมเหล่า เมื่อเหล่าทำได้อายุ...	41
ชมรมผู้สูงอายุ ควงไม้พลอง ร้างคองก้า	47
ตลาดสดเทศบาล สะอาด ปลอดภัย	51
พ่อค้ากอง อามาดย์มนตรี นายกเทศมนตรีที่ไม่ใช่นักการเมือง และเทศบาลตำบลนามะเฟือง	55
นามะเฟืองเมืองนิรมิต	59

๖๖ ต่อก่อนนามะเฟืองก็เหมือนชุมชนในชนบทส่วนใหญ่
ในประเทศของเราคือ มีปัญหามากมายก่ายกองทับถมอยู่ที่มือง
เห็นเป็นวิกฤติอยู่ตรงหน้า และหลบรอยที่จะปะทุขึ้นมา อาทิเช่น
ปัญหาหนี้สิน ปัญหายาเสพติด เหล้า ปัญหาครอบครัว ฯลฯ
ชาวบ้านต้องทนเผชิญกับปัญหาต่างๆ อยู่ในชีวิตประจำวัน
แต่มองหาเจ้าภาพมาแก้ปัญหาให้ไม่ได้สักที

เชื่อหรือไม่ว่าเจ้าลูกน้ำยุงลายตัวเล็กๆ ที่นำพาไข้เลือดออก
มาให้คนนี่เอง กลับเป็นตัวจุดประกายให้ชุมชนค้นหาตัวตนและหัน
มาร่วมมือกันอย่างเข้มแข็ง แก้ไขวิกฤติไข้เลือดออกกระบาดให้ลุกล้าง
ไปได้อย่างสร้างสรรค์ ความร่วมมือของชาวบ้านนามะเฟืองยิ่งใช้
กลับไม่หมดไปอย่างสิ่งของอื่น แต่ทว่าได้ต่อยอดขยายผลไปสู่การ
แก้ปัญหาต่างๆ ของชุมชนให้ทุเลาเบาบางลง จนนามะเฟืองกลายเป็น
เป็นเวทีของการเรียนรู้ การระดมความคิด ระดมความร่วมมือ
แล้วนำมาแก้ไขปัญหาของชุมชนของตนเองได้อย่างน่าทึ่ง

โดยพื้นฐานนามะเฟืองไม่ได้มีอะไรแตกต่างจากชนบทอื่นๆ แต่
ชาวบ้านนามะเฟืองได้ช่วยกันสร้างตำบลนามะเฟืองให้มีรูปลักษณ์ใหม่
ในการแก้ปัญหาของตนเองได้อย่างไร เป็นสิ่งที่น่าสนใจเราจะไปดู
เรื่องราวของพวกเขาที่นามะเฟือง... ■

วิกฤติไข้เลือดออก
วิกฤติที่ผกผันเป็นโอกาส

หามะเฟื่องเป็นตำบลหนึ่งในเขตอำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู ภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มสลับกับที่ราบสูง ทางทิศตะวันออก ติดกับเทือกเขาภูพานและทิศใต้ติดกับแนวเขาภูเก้า ที่ดินเคยเป็นป่าไม้อุดมสมบูรณ์มาก่อน

ในช่วงฤดูฝนของปี 2545 เป็นปีที่ฝนตกชุกปีหนึ่ง มีน้ำขุ่นฉ่ำไหลเพื่อสำหรับพืชพันธุ์ธัญญาหาร แต่น้ำฝนส่วนหนึ่งไม่ได้ซึมหายลงไปไนดิน ทว่ากลับไปซิงอยู่ตามแหล่งน้ำต่างๆ ในยางรถยนต์เก่าๆ ที่ทิ้งไว้กลางแจ้ง ในกาบกล้วยและแมกระทั่งในฝาเบียร์ แหล่งน้ำเหล่านี้จะเป็นแหล่งที่ยุงมาไข่ทิ้งไว้ ยุงตัวเล็กๆ บางชนิดกัดเราก่อให้เกิดความรำคาญเท่านั้น แต่บางชนิดเป็นพาหะนำโรคบางอย่าง ยุงลายเป็นยุงชนิดหนึ่ง มันเป็นพาหะนำเชื้อไข้เลือดออกมาสู่มนุษย์ และโรคนี้ เป็นโรคที่มีอันตรายถึงตายหากไม่

เหล่า อสม.ผู้เชิงขัน อาสาสมัครผู้อุทิศตน

หามะเฟืองเป็นตำบลใหญ่มีประชากร 10,035 คน เจ้าหน้าที่ยามียู่เพียง 3 คนในปี 2545 เพิ่มเป็น 4 คนในปัจจุบัน ต้องทำงานอย่างหนัก และแทบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะให้บริการหมั้นเคชอย่างทั่วถึง ผู้ช่วยและมิตรแท้ใกล้ตัวที่ณัฐพัชรหรือณัฐพัชรหรือ “หมอแป้น” พุดถึงคือเหล่าอาสาสมัครสาธารณสุขหมู่บ้าน หรือ อสม.

“...ตอนที่ใช้เลือดออกระบาดนั้น เรามาได้คิดว่าต้องพัฒนาองค์กรของเรา ก่อน เพื่อให้ชาวบ้านศรัทธา ให้ความร่วมมือกับเรามากขึ้น เริ่มตั้งแต่เจ้าหน้าที่อนามัยได้พัฒนาการบริการของเราให้ดีขึ้น อสม.ที่เคยประชุมกันปีละครั้ง เราเห็นว่าควรจะต้องกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือ เราหาทางให้ อสม.ไปอบรมพัฒนาความเป็นผู้นำ การทำงานร่วมกันเป็นทีมที่ระยอง กลับมาแล้วได้ผลเกินคาด

พ่อกัน กุมบาน และ พ่อบุญสด สอดสนนศรี

จัดอบรมสัมมนาให้ความรู้เรื่องเกี่ยวกับสุขภาพเพิ่มศักยภาพให้แก่ อสม. ทุกปี จัดตั้งกองทุนฌาปนกิจของอสม. ขึ้นมาเองตั้งชมรมอสม. นามะเฟื่องและสามารถหาความร่วมมือจากเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดหางบประมาณ

มาทำงานต่างๆ ได้

และถึงแม้ว่าจะไม่มีค่าตอบแทนจ่ายให้ แต่ อสม. ทุกคนก็ทำงานกันอย่างขยันขันแข็งและสามัคคี ปัจจุบันตำบลนามะเฟื่องมีสมาชิก อสม. จำนวน 169 คน พ่อบุญสดกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

“...เราทำไม่ได้หวังค่าตอบแทน อสม. นี้เราทำด้วยใจรัก... อสม. นี้มีแต่คนอยากเข้าไม่มีคนอยากออก ถึงไม่ค่าตอบแทนเขาก็อยากจะทำกันอยู่อย่างนี้...”

พ่อบุญสด สุวรรณศรี ประธานอาสาสาธารณสุขหมู่บ้านตำบลนามะเฟื่อง ถูกยกให้เป็นผู้อำนวยการศูนย์สุขภาพภาคประชาชนตำบลนามะเฟื่อง

และต่อไปนี้ ตำบลนามะเฟื่องจะค่อยๆ เปลี่ยนไป...

รายชื่อทีมบริหารงานชมรมอาสาสมัครสาธารณสุขตำบลนามะเฟื่อง 12 คน

1. นายบุญสด สุวรรณศรี	ประธานชมรม
2. นายสมควร ศรีกุล	รองประธาน
3. นายเคน ทนทาน	เหรัญญิก
4. นายบุญกว้าง ธรรมสุจริต	กรรมการ
5. นายเต็ม เนินซัด	กรรมการ
6. นายบุญจันทร์ ผิวสะอาด	กรรมการ
7. นางแดง อุปพงษ์	กรรมการ
8. นายทองสิน สีหา	กรรมการ
9. นายเทียม ศรีหอม	กรรมการ
10. นายทองจันทร์ แสนบุญดา	กรรมการ
11. นางบุญเรือน ผากระบนกรรการ	
12. นายสุภาพ ระหาญสิน	กรรมการ

จากการที่ได้รับการอบรม เสริมทักษะและความรู้ ทำให้เหล่าอสม. และผู้บริหารชมรมอสม. มีวิสัยทัศน์และความคิดกว้างไกลขึ้น ได้มองเห็นปัญหา เห็นความทุกข์ของชุมชนที่เป็นอยู่ในขณะนั้น ที่นามะเฟื่องยังมีปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของชุมชนอีกหลายประการ สังคมของนามะเฟื่องยังรุ่มร้อนและมีปัญหานานาประการที่รอรับการแก้ไข

บ้านร้อยเด็กก็ร้าย

หลายสิบปีก่อนนั้น ภาพนามะเฟื่องก็เป็นไปเช่นเดียวกับชนบทห่างไกลความเจริญทั่วๆ ไปในประเทศไทย คือ ยากจน ไม่มีหมอ ไม่มีการศึกษา ไม่มีใครเหลียวแล คุณภาพชีวิตของชาวบ้านจึงอยู่ในระดับต่ำเตี้ยเรี่ยดิน วิธีชีวิตเป็นไปอย่างดั้งเดิม ไม่ขยับไกลจากวิถีของบรรพบุรุษผู้มากเบึกหักร้างถางพงเมื่อเจ็ดสิบแปดสิบปีที่แล้ว ไปก็มากน้อย อีกหลายปีต่อมาเมื่อถนนและเสาไฟฟ้าเข้ามาถึง นามะเฟื่องก็เริ่มไหลเข้าสู่ความเปลี่ยนแปลง ชนบทข้างในถูกชักนำไปสู่กระแสการพัฒนาทางวัตถุจากภายนอก ชาวบ้านกับชาวเมืองติดต่อสัมพันธ์กันเข้มข้นขึ้น แต่เมื่อชนบทข้างในยังอ่อนแอแล้วหลัง ก็มีอาจตันโลกาภิวัตน์ได้ ชนบทจึงถูกครอบงำโดยกระแสบริโภคนิยม

นามะเฟืองซึ่งอยู่ในเขตอำเภอเมืองไม่ไกลจากตัวจังหวัดหนองบัวลำภูนัก เป็นชายแดนประชิดระหว่างเมืองกับชนบท คำนิยมบูชาเงินบูชาวัตถุไหลพรูพรั่งเข้ามาไม่ขาดสาย ในขณะที่การเกษตรแบบพึ่งตนเองและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม ไม่อาจหล่อเลี้ยงหัวใจที่พองอืดแน่นด้วยความอยากได้ใคร่มี จึงหันมาทำการเกษตรแบบสมัยใหม่ที่ทุ่มปลูกพืชแต่เพียงชนิดเดียว ซึ่งต้องใช้ทุนและสารเคมีจำนวนมาก แต่เวลาขายกลับได้ราคาต่ำไม่คุ้มทุนที่ลงไป ต้องเป็นหนี้เป็นสินพอกพูน ยากจน ต่ำศักดิ์ขาดแคลนยิ่งทำให้เกิดแรงผลักดัน ชาวบ้านผู้ชายซึ่งเป็นแรงงานสำคัญในชุมชนออกจากบ้านเกิดเมืองนอนมุ่งไปหาโอกาสใหม่ๆ ข้างนอก การอพยพของแรงงานออกไปหางานทำทั้งในประเทศและต่างประเทศจึงมีเพิ่มมากขึ้นๆ บ้าน ที่สวน ที่นาถูกทิ้งเอาไว้ให้ผู้หญิงเด็ก และผู้เฒ่าผู้แก่เฝ้า มีบางบ้านประสบความสำเร็จทางการเงินกลับมาสร้างบ้านหลังใหญ่หลังโตอวดโก้ บ้านอื่นหลังน้อยต้องดิ้นรนขวนขวาย หาเงินมาสร้างให้ใหญ่เท่าหรือใหญ่กว่าไม่ให้น้อยหน้า บ้านนั้นมืรด บ้านนั้นก็ต้องมื พ่อแม่กระเสือกกระสนร้อนรนอยู่ในลู่อู่แห่งการแข่งขันทางวัตถุ แต่มีน้อยรายที่วิ่งเข้าสู่เส้นชัย ส่วนใหญ่หมดแรงและพ่ายแพ้เต็มไปด้วยหนี้สิน ในขณะที่เด็กๆ ถูกทิ้งให้ว่าเหว่ก้อปัญหาติรนพันแห่ง กินเหล้าเมายา ท้องตั้งแต่เด็ก บ้านและเมืองก็ร้อนรุ่มรุมเร้าด้วยปัญหาสังคมนานาชนิด พ่อบุญสดและเหล่า อสม. จัดเวทีขึ้นมาพูดคุยกันถึงความเดือดร้อน ความทุกข์ของชวามะเฟือง พบว่า ปัญหาที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่า เป็นความทุกข์ใหญ่เฉพาะหน้าในขณะนั้นคือ ปัญหาวัยรุ่นทะเลาะไล่ตีกัน ทุกครั้งที่มิงงานบุญใหญ่ในตำบล ตามหมู่บ้านและชุมชนต่างๆ ก็เกิดเหตุการณืแบบนี้ขึ้นมาเช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างจากบันทึกของเจ้าหน้าที่ห้องอุบัติเหตุ

สถานีอนามัยตำบลนามะเฟือง ตั้งแต่เดือนมกราคม - มีนาคม 2548 วันที่ 25 มกราคม 2548

มีการดื่มสุราจากงานประจำปีจังหวัดหนองบัวลำภู เวลาประมาณ 01.00 น. มีการทะเลาะวิวาทบริเวณริมถนนหนองบัวลำภู-โนนสัง เป็นเหตุให้นายก่อเกียรติ อามาตย์มนตรี ถูกตีหัวสลับ และมีแผลยาวประมาณ 12 นิ้ว ลึก 1 ซม. เย็บถึง 40 เข็ม

วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2548

เวลาประมาณ 00.30 น. มีวัยรุ่นตำบลนามะเฟืองจับกลุ่มดื่มสุราบริเวณหนองผายใหญ่ ทำให้มีการทะเลาะวิวาท โดยใช้ขวดทุบเป็นปากฉลามแทงคอนายสมนึก ดวงดี อายุ 20 ปี เลือดพุ่งเป็นแผลยาว 14 นิ้ว เย็บประมาณ 40 เข็ม

วันที่ 22 มีนาคม 2548

เวลา 11.00 น. มีเด็กวัยรุ่นดื่มสุรานยกพวกตีกันในงานศพบ้านกุดเต่า เป็นเหตุให้นายอภิชาติ ทาบทา ถูกตีที่เบ้าตาขวา แผลลึก 0.5 ซม. ยาว 1 นิ้ว

ฯลฯ

ชาว อสม.และชาวบ้านจึงคิดถึงวิธีการแก้ปัญหาเดือดร้อนว่าจะทำอย่างไรให้เหตุการณ์ทะเลาะวิวาทของวัยรุ่นตำบลนามะเฟือง

msประชุมประจำเดือนของอ.ส.ม.ก่อนบัย

“ไม่รู้...” หมอแป้นเล่า

“พวกเราความรู้แค่ ป.4 จะไปทำงานวิจัย ได้ยินก็แต่พวกดอกเตอร์ เขาทำกัน เราจะทำกันได้หรือ” พ่อบุญสุดที่ต่อมาเป็นหัวหน้าโครงการวิจัยชุมชนเล่าแล้วหัวเราะ

ในที่สุดชาวบ้านมาหามาเพื่องก็ได้ทดลองทำอะไรใหม่ๆ โดยเหล่า อสม. กลายเป็นนักวิจัยหลัก ทำการวิจัยเรื่อง

“การจัดการปัญหาการก่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่นตำบลนามะเฟือง”

โดยมีความมุ่งหมายเพื่อค้นหาคำตอบโดยชุมชนและคาดหวังว่าผู้ปกครอง รวมทั้งชุมชนจะร่วมกันทำความเข้าใจและช่วยแก้ไขปัญหามา เพื่อให้เขตตำบลนามะเฟืองเป็นชุมชนที่สงบสุขปลอดภัย และน่าอยู่ตลอดไป โดยตั้งประเด็นคำถามไว้ว่า

1. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการก่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น

2. ชุมชนในเขตตำบลนามะเฟืองจะมีแนวทาง และวิธีการจัดการกับปัญหาการก่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่นโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างไร

การทำงานวิจัยครั้งนี้มีเจ้าหน้าที่ของ สกว. มาเป็นที่เลี้ยง และชุมชนทั้งชุมชนก็เริ่มควานหาสาเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น เหมือนกับขมของในบ่อน้ำ แล้วได้เศษแก้วที่แตกแล้วที่ละชิ้นๆ โดยที่ยังไม่รู้แน่ชัดว่ามันเป็นขวด เป็นแก้ว หรือเป็นจานกันแน่

“...สองสามเดือนผ่านไป เอ๊ะ ยังดีใจที่ยังไม่แตกซักกะที่มันอะไรกัน...ทำไปทำไมได้คำถามว่าแล้วพวกเด็กมันรู้สึกว่าเป็นความทุกข์หรือเปล่าเล่า หรือว่าพวกผู้ใหญ่รู้สึกว่าเป็นทุกข์อยู่ฝ่ายเดียว... ก็เลยดึงพวกเด็กๆ เข้ามาเป็นนักวิจัยรอง...พยายามดึงคำตอบมาจากพวกเด็กๆ โดยการทำค่ายที่บ้านน่าอย่าง ให้เอาพ่อแม่เด็กไปด้วย...ปล่อยให้เด็กได้พูดให้ผู้ปกครองฟังถึงปัญหา ปรากฏว่าเด็กตอบว่า มันไม่ได้เป็นความทุกข์ของพวกเขา เป็นปัญหาของพวกเขาผู้ใหญ่ต่างหาก...” หมอแป้นเล่าเรื่องงานวิจัยของชาวบ้าน “...ตอนนั้นได้เค้าร่างๆ ของคำตอบ...แล้วก็ทำมาอีกสองสามค่าย...”

เค้าร่างๆ ที่ “หมอแป้น” กล่าวถึงพวกเด็กวัยรุ่นในชุมชนนามะเฟืองเป็นผู้ชี้ให้เห็นผ่านค่ายอบรมทั้งสามค่ายคือ พ่อแม่กับเด็ก ไม่มีเวลาได้นั่งคุยกันอย่างจริงจัง ไม่มีโอกาสเปิดใจให้กันและกัน ไม่มีโอกาสที่จะได้แสดงความรักต่อกัน ทำให้เด็กวัยรุ่นหันไปพึ่งกลุ่มเพื่อนและพากันไปในทางที่เสียหาย

งานวิจัยเรื่องนี้ ทำให้ชาวบ้านทั้งชุมชนได้เห็นสาเหตุของปัญหาประจักษ์แก่ตนเองมากขึ้น แทนที่จะเอาแต่โทษเด็กๆ ก็หันมาสู่การให้เวลากับเด็กมากขึ้น เมื่อสิ้นสุดโครงการถึงแม้จะไม่ได้ส่งผลให้เห็นทันตา ทว่าได้เสริมความสัมพันธ์ให้คนแต่ละรุ่นเชื่อมต่อกันได้มากขึ้น ผลพวงของงานวิจัยนี้ยังก่อให้เกิด สภาเด็กขึ้นเป็นปากเป็นเสียงให้กับเยาวชน

“พวกเด็กที่เข้าร่วมงานวิจัย ผ่านขบวนการค่ายมาสามค่าย ก็บอกว่าเขาอยากจะมีที่เอาไว้ประชุมพบปะ ทำกิจกรรมกันเหมือนพวกผู้ใหญ่ เหมือนพวกพ่อ อสม. จึงเกิดสภาเด็กขึ้น...” หมอแป้น

ภาพ ส.กาญจน์ หรือพ่อเอียด

พ่อเอียดปรึกษากับหมอแป้นซึ่ง
ตอนนั้นได้ออนจากการเป็นหัวหน้า
สถานื่อนามัยมาทำงานในตำแหน่ง
นักวิชาการส่งเสริมสุขภาพของเทศบาล
ตำบลนามะเฟืองแล้ว

“ปี 49 ที่คิดจะทำค่ายสายใยรัก
ครอบครัว ได้เอาโครงการไปเสนอที่
อนามัย เจ้าหน้าที่อนามัยก็เห็นด้วยกับ
โครงการนี้ เลยได้ของบจากโครงการ
ของผู้ว่าซี.อี.โอ. ได้เงินมาก็ยังไม่ได้ทำเพราะเจ้าหน้าที่ยังไม่ว่าง
ถึงปี 50 จึงได้ทำ...เราเอาครอบครัวที่มีปัญหา 38 ครอบครัว คน
80 กว่าคนไปอยู่ ไปทำกิจกรรมร่วมกัน ให้ลูกเปิดใจ ให้พ่อแม่
เปิดใจ เปิดใจคนละที มีคณะวิทยากรที่เจ้าหน้าที่อนามัยและหมอ
แป้นเชิญมาช่วยทำขบวนการ...พ่อแม่เขียนใส่กระดาษ ลูกเขียนใส่
กระดาษ ปรากฏว่ามองต่างมุม...พอเปิดใจกันแล้ว วิทยากรจะให้
คำแนะนำว่าจะเข้าหากันยังไง จะเข้าใจกันอย่างไร...

“...ในค่ายครั้งหนึ่ง พอตีฝนตกฟ้าร้องฟ้าผ่าด้วย แทนที่จะ
พากันหยุดทำกิจกรรมก็เปลี่ยนเสียงฟ้าร้องให้เป็นประโยชน์
วิทยากรให้พ่อแม่กอดลูกเอาไว้ ฟ้าผ่าที่ก็กอดกันแน่นที่ พอน้ำจาก
ฟ้าหยุด พ่อแม่ลูกก็น้ำตาซึมแทน พวกเขาได้กอดกัน ได้แสดง
ความรักต่อกัน หัวใจมันก็เปิด...” “หมอแป้น” เล่าให้ฟังถึงค่ายหนึ่ง
ที่เคยจัดกัน

หลังจากค่ายแล้วพ่อเอียดสังเกตติดตามผลครอบครัวที่มี
ปัญหา ก็พบว่าเด็กๆ มีพฤติกรรมดีขึ้น พ่อแม่ก็เช่นเดียวกัน

“อ้ายเอียด เมื่อใด เจ้าจะพาไปเฮ็ด
อีก ลูกช้อยดีดี ดีขึ้นหลาย” นี่เป็นสิ่งที่พ่อ
เอียดได้รับการเรียกร้องจากชาวบ้านให้ทำ
ค่ายอีก

“ถ้าถามว่าพอใจหรือยัง ก็ต้องตอบ
ว่ายัง...ต้องทำต่อไปอีก” พ่อเอียดตอบ
คำถามว่าพอใจในผลของกิจกรรมสายใยรัก
ครอบครัวแล้วหรือยัง

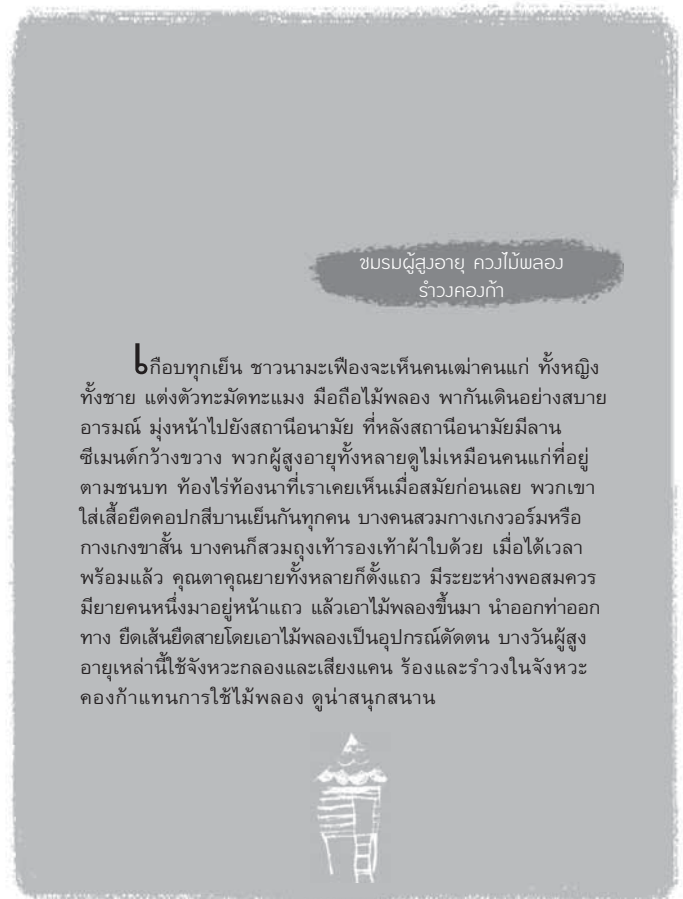

คืออยากทำให้เป็นประเพณีสืบทอด
กันไปถึงลูกหลาน" พ่อสมศักดิ์บอก
ตบท้าย

ที่สี่แยกนามะเฟื่องมีป้าย
อยู่ป้ายหนึ่ง พ่อค้ำกอง นายก-
เทศมนตรีสองสมัยของนามะเฟื่อง
ชี้ให้ดู

“ผมภูมิใจป้ายนี้มากเลย
ไม่มีที่ไหนนอกจากที่นี่นะ” มันเป็น
ป้ายขนาดใหญ่ เป็นป้ายของชมรม
แก้ไขสังคมเหล่าของนามะเฟื่อง
เมื่อผู้นำในนามะเฟื่องต่างให้การ
สนับสนุนชมรมนี้ สมาชิกก็เพิ่ม
ขึ้นเรื่อยๆ ประเพณีเลี้ยงเหล้าใน
งานบุญต่างๆ กำลังถูกสั่นคลอนและ
จะถูกถอดถอนไปในที่สุด มันเริ่มต้น
จากคนเล็กๆ ที่เหล่าเคยทำได้อายุ
คนนี้ พ่อสมศักดิ์ ประทัสสานัง

ชมรมผู้สูงอายุ ควาไม้พลง
ร้างควองก้า

เกือบทุกเย็น ชาวนามะเฟื่องจะเห็นคนเฒ่าคนแก่ ทั้งหญิง
ทั้งชาย แต่งตัวหะมัดหะแมง มือถือไม้พลง พวกเข้เดินอย่างสบาย
อารมณ์ มุ่งหน้าไปยังสถานีอนามัย ที่หลังสถานีอนามัยมีลาน
ซีเมนต์กว้างขวาง พวกผู้สูงอายุทั้งหลายดูไม่เหมือนคนแก่ที่อยู่
ตามชนบท ท้องไรท้องนาที่เราเคยเห็นเมื่อสมัยก่อนเลย พวกเขา
ใส่เสื้อยืดคอปกสีบานเย็นกันทุกคน บางคนสวมกางเกงวอร์มหรือ
กางเกงขาสั้น บางคนก็สวมถุงเท้ารองเท้าผ้าใบด้วย เมื่อได้เวลา
พร้อมแล้ว คุณตาคุณยายทั้งหลายก็ตั้งแถว มีระยะห่างพอสมควร
มีายคนหนึ่งมาอยู่หน้าแถว แล้วเอาไม้พลงขึ้นมาก นำออกทำออก
ทาง ยืดเส้นยืดสายโดยเอาไม้พลงเป็นอุปกรณ์ตัดตน บางวันผู้สูง
อายุเหล่านี้ใช้จิ้งหะกอลงและเสียงแคน ร้องและรำวงในจิ้งหะ
ควองก้าแทนการใช้ไม้พลง ดูน่าสนุกสนาน

หน้าตา ท่าทางของตาและยายทั้งหลายดู
อึมเฉิบ มีความสุข “แม่เป็นเบาหวาน เคย
ไปเข้าค่ายเบาหวานที่เขาจัด ก็เลยจำเอา
วิธีร่ำพลองมาฝึกกัน” แม่พูลทรัพย์ โชต
วัน ประธานผู้สูงอายุตำบลนามะเฟื่อง
พูดไปหัวเราะไปอย่างคนอารมณ์ดี ในแนว
ตามีประกายแจ่มใส ไม่เหมือนคนแก่เลย
ลักนิด แม่ทองแดง จักนอวรรณ คู่หูของ
แม่พูลทรัพย์ เสริมว่า “เขาออกกำลังกาย
กันนี้บ่ต้องพึ่งยาหมอเลย “แต่ก่อนผู้สูง
อายุเานี้บ่ค่อยกล้าแสดงออก เขาเอา
กลองมาตีร้องเพลงรำวงกัน พวกนี้ม่วน
ออกมารำออกมาเต้น ม่วนอีหลี...”
นอกจากร่วมกันออกกำลังกายเรียบร้อยแล้ว
ชมรมผู้สูงอายุ ยังมีการประชุมพูดคุย
เสร็จแล้วกินอาหารร่วมกันเป็นประจำทุก
เดือน และทุกเดือนอีกเช่นกันที่ชมรมผู้สูง
อายุจะออกไปเยี่ยมเยียนคนเฒ่าคนแก่ที่
อยู่ตามหมู่บ้านและชุมชนต่างๆ มียามีนม
ถั่วเหลืองและกำลังใจไปฝากกัน พ่อเฒ่า
แม่เฒ่าที่มี อายุมากแล้ว ไปไหนมาไหนไม่
ได้ หูตาฝ้าฟาง เมื่อมีเพื่อนๆ ไปเยี่ยมถึง
บ้าน ก็หน้าตาซึมน้ำตาไหล นอกจากได้ถาม
สารทุกข์สุขดิบกันแล้ว ยังให้คำปรึกษา

- 48 -

เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพอีกด้วย

“พวกพ่อแม่ชมรมผู้สูงอายุนี้ เขาน่ารักมาก ขอความร่วมมือ
มาให้ทำอะไรไม่เคยผิดหวัง เวลาในจังหวัดมีกิจกรรมอะไรให้
เข้าร่วม ชมรมผู้สูงอายุนามะเฟื่องนี้แหละที่อยู่หน้าขบวน บอกว่า
ขออยู่หน้าๆ จะได้ยื่นเสียงดนตรี เดิน รำวงกัน แดดร้อนๆ ยังไม่
เหนื่อยกันเลย...” พ่อคำทองนายกเทศมนตรีเล่า

ชมรมผู้สูงอายุชวามมะเฟื่อง มีกิจกรรมที่คึกคัก กระฉับ
กระเจิง ที่คนหนุ่มสาวยังต้องดูเอาไว้เป็นแบบอย่าง

- 49 -

ตลาดสดเทศบาล สะอาด ปลอดภัย

บมตาหลา เจริญชัย เป็นแม่ค้าขายผลไม้อยู่ที่หน้าตลาดสดเทศบาลนามะเฟือง ดูเผินๆ แล้วแม่ตาหลาก็คล้ายกับแม่ค้าทั่วไป แต่ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนนี้เป็นผู้นำให้ตลาดที่เปรียบเสมือนท้องของชวานามะเฟือง สะอาดสะอาด สวยงาม เป็นระเบียบเรียบร้อย จนได้รับรางวัลจากการประกวดตลาดในระดับจังหวัด

“ชีวิตล้มลุกคลุกคลานมามากแล้ว หมดยุคเหนื่อยหวิดแล้ว ดั่งคำที่แม่บอกไว้...เคยชนถ้วยชามจากตลาดโรงเกลือ อรัญประเทศ ชายแดนเขมรมาขาย ระหว่างทางรถคว่ำ จานชามแตกหมด โชคดีที่ยังมีชีวิตรอดมาได้ แต่เราไม่เคยถอย ชีวิตลำบากเป็นสิบปี...แฟนเป็นคนนามะเฟือง เรากลับมาแล้วก็เริ่มต้นใหม่ มาขายของอยู่ที่นี่

แม่ค้าจะได้ของใช้ใหม่จากเงินส่วนกลางนี้ เช่น ไม่กวาด เสื้อกัน
เปื้อน แปร่งและน้ำยาล้างห้องน้ำ สันนิใช้เงินที่เหลือจัดงานปีใหม่และ
จับสลากแจกของขวัญกัน มีการปรับปรุงพื้นตลาด แผงขายของ
ห้องน้ำและช่วยกันทำความสะอาด ถึงแม้จะจ้างคนทำความสะอาดอยู่
แล้ว จนกระทั่งต่อมาตลาดสดเทศบาลนามะเฟื่องได้รับรางวัลชนะเลิศ
ในการประกวดตลาดระดับจังหวัด ปี 2550 ได้เงินรางวัลมาพัฒนา
ทำห้องน้ำทำหลังคาใหม่ ถึงแม้เป็นตลาดเล็กๆ แต่ตลาดสดตำบล
นามะเฟื่อง เป็นตลาดที่ชาวบ้านมาจับจ่ายซื้อของได้อย่างสบายใจ
ในเรื่องความสะดวก และความยุติธรรมในราคา ทางเทศบาลจะส่ง
เจ้าหน้าที่ออกมาสุ่มตรวจความสะดวกของตลาดและอาหารเป็น
ประจำอีกด้วย

พ่อค้าก๋อ อาบาศย์บุตร นายก๊กบุตรกับ
ใช้บั๊กการเมืองและเทศบาลตำบลนามะเฟื่อง

“พ่อค้าก๋อไม่ใช่คนการเมือง” หมอแป้นพูดขึ้นมาใน
ระหว่างให้สัมภาษณ์เรื่องนายกเทศมนตรีตำบลนามะเฟื่อง น่าสงสัย
ว่า คนที่ได้รับตำแหน่งนายกเทศมนตรี ผ่านการเลือกตั้งมาแล้วสอง
สมัย ต้องออกหาเสียง ต้องมีปฏิสัมพันธ์ใกล้ชิดกับชาวบ้านและ
นักการเมือง ในระดับสูงขึ้นไป ทำไมจึงไม่ใช่คนการเมือง

“ผมเป็นคนนามะเฟื่องโดยกำเนิด พ่อแม่เป็นคนรุ่นแรกๆ ที่มา
หักร้างถางพงที่นี่” พ่อค้าก๋อเริ่มต้น “โตขึ้นก็ได้อาศัยวัด เป็นเด็ก
วัดนั่นแหละ แล้วออกไปเรียนเป็นครูที่อุดรธานี แต่ก่อนนี่เป็น
วิทยาลัยครูอุดรธานี ได้วุฒิ ปกศ.สูง เริ่มเป็นครูปี 2513 สอนอยู่
สองสามปีแล้วขอไปเรียนต่อที่คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหิดลที่กรุงเทพฯ ได้ปริญญาตรี ผมรู้สึกจะเป็นปริญญาตรีคน
แรกของนามะเฟื่องนะ สมัยนั้น...ในอำเภอหนองบัวลำภู (ก่อนที่จะ
ยกเป็นจังหวัดในเวลาต่อมา) ตอนนั้นมีสักห้าคนเห็นจะได้”

นามะเฟื่องเมืองนิรโรค

ทุกภาคส่วนของนามะเฟื่อง ล้วนขับเคลื่อนเรียนรู้ไปด้วยกัน ประสบการณ์จากวิกฤติใช้เลือดออก ทำให้เกิดการพัฒนาศูนย์กลางของตำบล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่า อสม. ที่ได้พัฒนาความเป็นผู้นำในการทำงาน มีการร่วมตัวกันอย่างเข้มแข็ง ผลของงานวิจัยเรื่อง “การจัดการปัญหาการก่อการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่นตำบลนามะเฟื่อง” ช่วยทำให้ชุมชนได้รับความรู้ ความเข้าใจในชุมชนของตนเองมากขึ้นก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่น และความมั่นใจในการหาทางแก้ไขปัญหาในชุมชนของตนเอง เหล่าพันธมิตรของนามะเฟื่อง อย่างเช่นเจ้าหน้าที่สาธารณสุข นักวิชาการจาก สกว. ฯลฯ ก้าวเข้ามาช่วยเหลือในด้านที่ชุมชนยังขาด อย่างเช่นความรู้ในการจัดกระบวนการ เรียนรู้ต่างๆ

แหล่งข้อมูลอ้างอิง

สัมภาษณ์

1. พ่อคำก่อง อำมาตย์มนตรี นายกเทศมนตรีตำบลนามะเฟือง วันที่ 12 กันยายน 2551 เวลา 11.30 น. และวันที่ 13 กันยายน 2551 เวลา 13.30 น.
2. กลุ่ม อสม.ตำบลนามะเฟือง วันที่ 12 กันยายน 2551 เวลา 12.30 น.
3. พ่อสมศักดิ์ ประทีปสานั่ง รองประธานชมรมแก้ปัญหาสังคมเหล่า วันที่ 12 กันยายน 2551 เวลา 13.04 น.
4. แม่พูลทรัพย์ โชติวัน ประธานชมรมผู้สูงอายุ และแม่ทองแดง จักนอวรรณ วันที่ 12 กันยายน 2551 เวลา 14.26 น.
5. อูสาวดี จระนะนิล เจ้าหน้าที่สาธารณสุขอนามัยบ้านนามะเฟือง วันที่ 12 กันยายน 2551 เวลา 15.30 น.
6. พ่อสุภาพ ระหาญสิน ประธานโครงการสายใยรักครอบครัว วันที่ 13 กันยายน 2551 เวลา 09.08 น.

7. แม่ดอхла เจริญชัย ประธานกรรมการตลาดสดเทศบาลตำบลนามะเฟือง วันที่ 13 กันยายน 2551 เวลา 10.39 น.
8. นัฏฐพัชร์ คงผดุง นักวิชาการส่งเสริมสุขภาพเทศบาลตำบลนามะเฟือง รักษาการหัวหน้าสำนักปลัดเทศบาลตำบลนามะเฟือง วันที่ 13 กันยายน 2551 เวลา 15.40 น.
9. ย่าวชนจากสภาเด็กตำบลนามะเฟือง วันที่ 13 กันยายน 2551 เวลา 19.40 น .
10. พ่อบุญสุด สุวรรณศรี ผู้อำนวยการศูนย์สุขภาพภาคประชาชน ตำบลนามะเฟือง ประธาน อสม.ตำบลนามะเฟือง และพ่อเคน ทนทาน ประธาน อสม.ชุมชนฟ้าประทานดาว วันที่ 14 กันยายน 2551 เวลา 10.11 น.